

[Poul Westergaard.]

Hovedhjørnestenen i Romtraktaten, den fælles landbrugspolitik, er i al sin tåbelighed den ene gang efter den anden ved at bryde sammen i overproduktion, i kontraktstridige eller traktatstridige nationale støtteordninger og i utilfredshed hos alle fællesmarkedets landbrugere. Og selv det valutasamarbejde inden for slangen, som statsministeren ved rette understregede betydningen af for Danmark, har jo meget lidt med EF at gøre, al den stund det nu kun omfatter Vesttyskland og 4 små lande, Benelux og Danmark, samt uden for EF Norge og Sverige. Det holder vel i øvrigt kun så længe, Tyskland kan og vil lade det holde.

Jeg konstaterer ikke disse ting for at være skadefro eller for at være bagklog. Heller ikke alle de forudsigelser, som vi EF-modstandere kom med før den 2. oktober 1972, er gået i opfyldelse endnu, selv om mange af dem er det. Vi er ganske rigtigt, hr. Arne Christiansen, ikke blevet oversvømmet af sydeuropæiske fremmedarbejdere, men der er jo heller ikke noget arbejde at få. Tyskerne har heller ikke opkøbt Danmarks jord, for den frie etableringsret er ikke gennemført endnu, og i øvrigt nærmer vore jordpriser sig jo nu det tyske niveau, udelukkende til glæde for den lille håndfuld storbesiddere herhjemme. Men skuffelsen over EF herhjemme i befolkningen vokser dag for dag, og den vokser med god grund, og flere og flere ser hen til, at vi en dag kan få en ny folkeafstemning, og den må komme.

Ikke mindst på den baggrund må jeg mene, at statsministerens udtalelse om, at EF-medlemskabet danner grundlag for meget væsentlige dele af vores, Danmarks, udenrigspolitik og vores økonomiske politik, må bero på en misforståelse. Når vi andre ved tidligere lejligheder har udtrykt bekymring for, at det let kan komme til at gå sådan, at væsentlige dele af vores udenrigs- og forsvarspolitik og vores økonomiske politik bliver EF-anliggender, så er vi blevet skarpt irrettesat og tilrettevist af EF-politikerne — og vi ønsker ikke, at EF skal have noget med disse ting at gøre. Men nu kommer statsministeren og siger noget ganske andet. Jeg synes, at dette kræver en nærmere forklaring, hr. statsminister.

Nu som før er det Danmark selv, der må klare sine økonomiske problemer, og vi me-

ner, at septemberforliget om begrænsninger i de offentlige udgifter og skattelettelser på 7 mia kr. i 1975 er en god begyndelse. Og vi er naturligvis parat til sammen med de øvrige 5 forligspartier og da helst også andre partier at tage fat på arbejdet med at realisere forligsaftalen og udforme de nærmere regler og fylde rammerne ud.

Med sikkerhed for skattelettelser på 4.000-5.000 kr. for de fleste almindelige arbejdsindkomster er der, også selv om der kommer mindre udgiftsstigninger ved bortfald af tilskud til piskefløde og smør og en vis regulering af børnetilskuddene, givet arbejdsmarkedets parter bedre muligheder end nogen sinde tidligere for selv at klare overenskomstforhandlingerne på en måde, som i alle parter interesse kan give erhvervslevet og arbejdspladserne overlevelsesmuligheder.

Men parterne på det private arbejdsmarked må så nok have sikkerhed for, at de ikke bliver rendt over ende af forhandlingerne med de offentligt ansatte både i stat og kommuner, og det er naturligvis i første omgang finansministerens ansvar. Jeg mener også, det vil være både rimeligt og hensigtsmæssigt, at finansministeren fjerner enhver tvivl, som måtte være opstået om, at en momsforhøjelse er helt og aldeles ude af billedet i den kommende overenskomstperiode.

Men septemberforliget er kun en begyndelse. Vi skal videre med en tiltrængt sanering af de offentlige udgifter, og der er stadig nok at tage fat på. Vi ser gerne, at samfundet f. eks. slipper for de udgifter og det ressourcespild, som følger af den nuværende militær-nægterordning, som jo er helt overflødig efter det seneste forsvarsforlig.

I øvrigt er der også inden for forsvarsforligets rammer uudnyttede muligheder for at begrænse det iøjnefaldende ressourcespild i forsvaret, som jo væsentligt følger af den alt for omfattende indkaldelse og uddannelse af værnepligtige. Forsvaret bør i langt højere grad benyttes sig af hvervede til deltidstjeneste og til rådighedstjeneste, folk, der kan passe et civilt arbejde eller en helt civil uddannelse, ved siden af at de udfylder en plads i forsvarsberedskabet. Opfyldelsen af vores forpligtelser i NATO er ikke kun et spørgsmål om at bruge så og så mange milliarder kroner, men i endnu højere grad et